

ELİMİ TUT YETER

Akgün Akova

© KARAKARGA YAYINLARI 118

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

ELİMİ TUT YETER

Akgün Akova

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Yayına Hazırlayan: Gülden Akıncı

Editör: Başak Tan

Kapak Tasarım: Akgün Akova

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-5. Baskı: Çınar Yayınları

6-7. Baskı: Mart 2018

ISBN: 978-605-2241-19-6

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43



karakarga.com



info@karakarga.com



[karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)



[karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)



[karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200



İçindekiler

Yatağa Vuran Dalga	7
Sırtı Kaşınan Zürafa	16
Elimi Tut Yeter!	22
“Yumurtalar Neden Uçmuyo?”	36
Özür Dilediğin İçin Teşekkür Ederim... ..	42
“Saat Kaçtı Mı?”	52
“Baba, Kargalar Neden Kara Biliyo’ Musun?”	59
Yerde Gezen Karabiberler.....	74
Ben Periye Peri Demem, Peri Göze Gözükmeyince!.....	82
Savaş Gemileri Kiridir Denizlerin.....	97
Balıkların Evi.....	109
“Ben Sıçramazsam, Kimse Bana Düşman Olmaz, Di Mi Baba?”	119
Günler Güvercinleri Kovalıyor	135
Pablo ile Albatros.....	144
Pablo ile Astronot	154

gerçeğin
doğup büyüdüğü
ve
düşlerle
saklambaç oynadığı
yerlerde
yazılmıştır

YATAĞA VURAN DALGA

*“Sessiz işe,
sular geldi sanmasınlar!”*
Duvar Yazısı

Küçük Ayşegül, kafası okuduğu gazetenin içinde kaybolan babasına sordu: “Oyuncaklarım da düş görüyor mu, baba?” “Elbette kızım. Uyudukları zaman, onlar da düş görürler.”

Birkaç gece sonra, annesiyle babasının yattığı odanın kapısı hafifçe aralandı ve küçük kızın sesi duyuldu: “Anne! Bak, Fatoş bebeğim düşünde kötü kalpli cadıyı görmüş. Altına işemiş!”

Fatoş bebek yıkanmak üzere banyoya alındı. Elbette, Ayşegül’le birlikte...

Geceleri yatağını ıslatan çocuklar genellikle altlarına işemezler! İşeyenler hep başkalarıdır! Feride Çiçekoğlu’nun *Uçurtmayı Vurmasınlar* adlı kitabında, hapisanede büyüyen küçük Barış da sabahları yatağı ıslak bulursa da yatağına işemeyenlerden biridir! Yine bir sabah aynı durumla karşılaşınca annesi Barış’a kızar: “Koca herif, utanmıyor musun yatağa işemeye!”

O da uzatmalı arkadaşı İnci'ye şöyle der: “Ama ben işememiştim ki! Hani Miki’li bir külodum var ya. İşte o Miki işemişti. Annem bana iftira etti, di mi İnci?”

Hepimizin o sıcak, sarı sıvı ile ilgili anıları vardır. Yakın arkadaşlarımdan biri çocukken altına işediğinde, babası ona “Dün gece yine balığa çıkmışsın!” dermiş. Bizimkisi, evde balık kokusu duyduğunda kendi tuttuğu balıkların pişirildiğini sanıp sevinirmiş! Başka bir arkadaşım da ıslak yatağından kalkarken, “Anne, gecelerin ne kadar da çok terlemişim!” dermiş. Üç buçuk yaşındaki oğlum Fırat, bir gece uyurken yorganiyla güreşip onu altına aldığı anda üşütmüş ve yatağını ıslatmıştı. Sabaha karşı “Fıratcığım, kalk bakalım, altına işemişsin. Giysilerini değiştireceğim,” diyen annesine, yarı kapalı gözlerle şöyle karşılık vermişti: “Olacak o kadar artık, di mi?”

Islak yatakların sorumlusu yalnızca “ter bezleri” ve “Miki Fare”-ler değildir. Kimi evlerdeki sidik kokusunun suçluları tarangogular, öcüler, gurgur babalar, canavarlar, gulyabaniler, karaadamlar, komşunun afacan oğlu Alican, hatta evin tekir kedisi Mırnav’dır! Gerçekten de “Dediğimi yapmazsan öcü gelir”lerle, “Çabucak uyumazsan iğneci gelip sana kazıkıgne yapacak”larla, “Beni dinlemezsən, Taranbaba gelip seni götürcek”lerle “terbiye” edilmeye çalışılan çocuklar, düşlerinde onları gördüklerinde altlarına işerler. Korku ile boşaltım sistemi arasındaki düello çoğu zaman sidik torbasının yenilgisiyle sonuçlanır.

Çocukların altlarına işemesiyle ilgili bir yazı yazdığımı, genç arkadaşlarla yaptığım bir söyleşide anlattım. Şişli Terakki Lisesi’nde okuyan Ezgi, kardeşinin altına kaçırdıktan sonra “Dalga geldi!

Yatağı ıslattı!” dediğini söyledi. Gülüştük. Gülüştük ama çocukların yarattıkları dünyanın bizim gerçeklerimize aykırı gelen güzelliği aklımızı kamaştırdı.

Büyükler de sanki kendileri hiç ocuk olmamışlar gibi, küçüklerin altlarına kaçırmaları için her Şeyi yaparlar! İkin-ci Dünya Savaşı’nda alarmlar ve patlamalarla uyanan, sığınakların karanlık ve loş havasını soluyan çocuklar, savaş bittikten yıllar sonra bile gecele-ri yataklarına şırr şırr işediler. Çocuklara yataklarını ıslattıran yalnızca hava akınları değildir. Prof. Dr. Atalay Yrkoğlu, erkek çocuklarda yatağa işeme oranının kızların bir iki kat fazlası olduğunu belirterek, bu konuda şunları yazıyor:

“...Gece işemelerinin küçük bir bölümü (%5’i) bedensel hastalıklar sonucu ortaya çıkarlar. Böbrek ve boşaltım yollarının yangıları başlıca nedenler arasındadır. Sara hastalığı da başka bir neden olabilir. Yatağa işeme, büyük çoğunlukla ruhsal nedenlere bağlanır. Yapısal yatkınlık ve uyku derinliği gösteren çocuklarda ruhsal etkenler kolayca gece işemelerine yol açmaktadır. Gerçekten ruhsal etkenlerin önemli payı olsa da yatağa işeyen çocukların hepsi uyumsuz çocuklar sayılamazlar.

...Ruhsal nedenlere gelince, bunlar çok çeşitlidir ve gece işemesine yol açan özel bir etkenden söz edilemez. Erken ve baskılı tuvalet eğitimi daha sık saptanan bir durumdur. ocukla anne arasındaki gergin ilişki, kardeş kıskançlığı, korkular, örseleyici yaşantılar, ameliyatlar gece işemelerine yol açabilir. Korkutucu durumlarda, küçük çocukların altlarına kaçırmaları çok bilinen bir olaydır. Örneğin, kalabalıkta annesini yitiren bir çocuğun ilk yaptığı Őey, korkudan ağlama ve altına işemesidir. Büyüklerin bile aşırı heyecan durumlarında

(sınav öncesi) sıkışmaları, ruhsal durumla işeme arasındaki ilişkiyi gösteren bir örnektir.

...Ana babanın çocuğu evde bırakıp yolculuğa çıkmasında, yani ayrılıklarda da işemeler sıklaşır. Kızıp öfkelenen kimi çocukların odanın ortasına işemeleri de bunun bir saldırganlık aracı olarak kullanılabilirdiğini kanıtlar.

...Ana baba yatağında yatan, yedirilen giydirilen, başka bir deyimle, olgunlaşma olanağı verilmeyen çocuklarda da işeme sıkıtır ve uzun sürer. Burada neden, çocuğun yaşından daha çocuksu kalmak iste-yişidir.

...Özellikle erkek çocuklarda gece işemelerinin sünnetle düzeleceği inancı, temeli olmayan bir inançtır. Tam tersine, bazı durumlarda işemeyen çocuklar, sünnetten ya da fitik ameliyatlarından sonra yataklarını ıslatmaya başlarlar. Buna, iğdiş edilme korkusu neden olur.”

Şimdi, sünnet korkusu yaşamamış, ama teninin rengi yüzünden başka korkular çekmiş olan küçük bir kızı ve babasını “Yazının So-kağı”ndan geçirelim. Şair Ray Durem, üç yaşındaki kızının elin-den tutmuş, yürüyor. Arkalarında da onları izleyen bir gölge! Du-rem’in *Ödül* adlı şiiri, olan biteni size anlatsın:

*“Beni 25 yıl boyunca
izleyen FBI adamı için
altın bir kol saatidir.”*

*“Evet, yaşlı casus
bana benzeyen.
Seni çıkmaz sokaklarda gezdiren,
birkaç kez Meksika’ya götüren
Yüksek Sierralar’da balık avlatan
Philharmonic’te caz dinleten
hep benim.*

*Sen yaşamın boyunca beni izledin
bense senin karını giydirdim,
iki çocuğunu kolejlerde okuttum.
Ne yararı oldu, peki?
İşte güneş her sabah
doğmayı sürdürüyor hâlâ
ve sen söyle bana
hiç gördün mü beni
bir başkan yardımcısını satın alırken,
ya da okul kapatırken
ya da Trujillo’ya faizle borç verirken?
hiç yakaladın mı beni
uçak biletleriyle oynarken?*

*Los Angeles’ta barların kapalı olduğu saatlerde
biraz yasak viski bulup da aldığım olmuştu, evet
ama Patron da bundan payımı almıştı.
Ne bir Koreli öldürdüm şimdiye kadar
ne Mississippi’de on dört yaşında çocukları,
ne Guatemala’yı bombaladım,
ne de silah sattım Cezayirli avlayanlara.*

*Evet, yadsımıyorum; zenci bir çocuğu
beyazlara özel bir salona sokmuştum bir kez
ama o benim kızımdı, daha üç yaşındaydı
çişi gelmişti, işemek zorundaydı.”*

Bizi ıslak çarşafardan rüzgârın kuruttuğu kuşlara, şiirdeki bir isim götürecektir: Trujillo... Eduardo Galeano, Latin Amerika tarihinin üzerinde “kuşbakışi” gezinirken, Trujillo’dan da söz eder:

“1939: Washington, Trujillo Dönemi’nin Dokuzuncu Yılında

Bu diktatör, U.S. West Point Askeri Akademisi’nde yirmi bir pare top atışıyla karşılanıyor. Burada devekuşu tüyleriyle süslü şapkasını çıkararak öğrencileri selamlıyor ve parfümlü fildişi yelpazesıyla serinliyor. Yanına, besili din adamlarıyla saraylılara ek olarak, ikisi de göz sorunlarında uzman olan bir doktor ve bir büyücü getirmiş. Boyundan uzun bir kılıcı sürümekte olan dokuz yaşındaki Tümgeneral Ramfis Trujillo da cabası.

General George Marshall, Trujillo’yu, tarihi Mayflower gemisinin güvertesinde şölenle ağırılıyor. Roosevelt de Beyaz Saray’da kabul ediyor. Yasa hukukçuları, yöneticiler, gazeteciler bu örnek devlet adamına övgü yağdırıyorlar. İşlettiği cinayetler için trink para ödeyen Trujillo, övgülerin hesabını da aynı şekilde görüyor ve ödemeleri Dominik Cumhuriyeti yönetiminin yürütme bütçesine, ‘Kuş Yemi’ başlığı altında geçiriyor.”

Kuş yemi denince aklıma, halkın sırtından geçinmek için bürokratlarca türetilen ve “yemlik” ya da “arpalık” olarak adlandırılan görevler geliyor. Anlaşılan “yem” sözcüğü, birçok ülkede aynı anlamda kullanılıyor. Bir de Türkçemizde “kurda kuşa yem olmak”

deyimi var. Dominikliler de onun yerine “Trujillo’ya kuş yemi olmak” diyorlar herhalde!

Şimdi hiç hesapta yokken aklıma bir fıkra geldi. Yazıp yazmamakta kararsızlık geçiriyorum. Ama yazayım yazayım, içimde kalsın!

Adamın biri, elinde iki bavulla gümrükten geçiyormuş. Gümrükçü, bildirimde bulunacak bir şeyi olup olmadığını sormuş, bizimki ise “Yok,” demiş.

Gümrükçü merakla sormuş:

“Peki, bavullarda ne var?”

“Kuş yemi,” demiş bizimki.

“Kuş yemi mi? Açın bakayım,” demiş gümrükçü.

Bavullar açılınca ne görsünler; yüzlerce kol saati şingir mıngır!

“Bunlar ne be adam?” demiş gümrükçü, “Kuş yemi mi?”

Adam hiç bozuntuya vermemiş:

“Vallahi abi,” demiş, “ben bunu kuşların önüne korum, yerlerse!”

Kuşlardan, kuş yemlerinden söz edip Ercüment Uçarı’yı anmamak olmaz. Bir şiir kitabına, kuşlar dünyasının devinden esinlenerek *Albatros Adı Bir Gün Gelecek* adını veren şair Ercüment Uçarı’yı. Uçarı ölmeden önce, yayıncısının telesekreterine şöyle bir not bırakmıştı:

“Hüseyinciğim, ben Ercüment Uçarı. Artık evden dışarı çıkamıyorum. Her dizesi birer yırtıksız söz, her biri birer gömleksiz şiir olan 43 şiirlik kitap sana emanet. Sana olan güvenim sonsuzdur. Benim kitabı bin basman gerekmez. Bırak bini, beş yüz bile satmam hayatta. Fazla masrafa girme, ev geçindiriyorsun, çoluk çocuk bakıyorsun. Telifimi de Ötücü Kuşlar Derneği’ne gönder istersen. Beni bir tek kuşlar anladı nasılsa.”

Bir başka şair, Nurullah Can, Uçarı'nın bulutların üzerinde kanat çırpın kuşların ülkesine uçmasının ardından, bu notla ilgili olarak sunları yazmıştı bir dergide:

“Aradan günler, haftalar geçmiş, kırkı çıkmıştı. Kadıköy’e ve Beykoz’a yeni yağmurlar, yeni karlar yağmıştı. Geçenlerde Caferağa Spor Salonu’nun yanından geçerken tiz çılgınlıkları duyunca hemen içeri girdim. Aa, baktım Beykoz Kız Voleybol takımı oynuyor. Tahata tribünlerde birkaç fanatik taraftarı çılgınca tezahürat yapıyorlardı. Onun yerine ben yönettim takımı gönlümce. Maç bitmiş, herkes gürültüyle dışarı çıkıyordu. Kızlar 3-0 yenilmişti. Karşı kaldırımda ‘Ötücü Kuşlar Derneği’nin kanaryalarını dinledim bir süre. Ercüment Abi’lerinin şiirlerinden gelen parayla iştahla yemleniyorlardı.”

“Ercüment Abi”, *Geldi Yanıma Şiir* başlıklı şiirinde, araba vapurundan denize işeyen bir kamarottan söz etmişti:

*“bana birçok şeyler hazırladı
sofrada karım
şiir yazmam için
akşamı başta
ya da başka bir kadını öpmemi
yine de şiir yazmam için
şarap içmemi
kendimle doymamı
karım koydu ortaya*

*şiir yazmam için
birikimin gerekli olduğunu
bulutu denizi sevmemi*

*ölümü resimleri
bana karım söyledi*

*bunu öğrenince şiirin daha bir gür açıldığını
yaz kış çiçek veren afrika menekşeleri gibi
artık yazmam gerekli on kere
kartalda araba vapurunda
ufak su dökerken denize
kamarotun biri”*

Geceleri altına işeyen çocukların arasında elimizde çocuk bezi torbalarıyla dolaştığımız bu yazıyı, yeryüzünün içine eden büyüklerin dünyasından bir alıntıyla kapatalım. Koca koca adamlarla, koca koca kadınların eczanelere gittiklerinde nasıl ilaç istediklerini, Bursa Eczacılar Odası ile ilgili bir gazete haberinden öğreniyoruz. Alerji için kullanılan İncidal’i almak isteyenlerin bir kısmı, eczacıdan “İncegül hapi” istiyormuş! Ağrı kesici Cabral “Cabbar hapi”na, yatıştırıcı olarak kullanılan minör trankilizanlar “Teselli hapi”na, Vazelin “Mavzer yağı”na, ağrı kesici Novalgin ampul “Soğuklama iğnesi”ne dönüşmüş! Ama en güzelini, çocuk emziğini isteyenler söylüyorlarmış:

“Şurdan bi’ tane sahtekâr meme versene!”

O “sahtekâr memeler” bizi parmak emmekten kurtardılar ama, altımıza işemekten kurtaramadılar!